

Мина Спиридонова

Зимни хали

Зимни хали. Точки от странни мъгливи пари. Валеше от много векове; всъщност откакто се бе събудил. Често се замисляше над природата на Зимата и нейните три дъщери – Сняг, Лед и Покровяващата. Тъй й викаха, защото гледаше Зимата да покрива равномерно света и живинките да се подчиняват на нейните закони. Много интересно беше когато ги срещна, докато бродеха в посребрени ледни колесници, водени от впряг зимни елементали. И трите изписаха, когато той се появи пред тях и ги поздрави. Може би не трябваше. Те го огледаха притеснено и размениха погледи. Нарече го „смъртен вечен“, което не му беше приятно и продължиха да се взират в него с усмивка. Сняг го попита:

– Кога си роден, Белледен?

– Преди три Сини зими, недалеч от владенията на Белледен, Стопителя на Първосезонните Владетелки. – Знаеше, че така трябва да отговори. Защо Белледен? Неговото име беше Адиарт.

– Стопителят ли? Та той не властва вече. От много зимно време не съществува сред Съществата на ледовете. От петстотин Сини зими. Знаеш ли къде се намира владението му?

Косата от ефирен скреж се стелеше по раменете на Лед, неподвластен на ветровитите хали. Бялата й рокля бе от шестовърхи снежинки и едва покриваха бледото й, превъзходно тяло. Той не си позволи да трепне. Учуди се, че при тази близост не изпитва студ.

– Не помня вече. Беше отдавна.

Колесниците не бяха помръднали, но той усети, че елементалите се бяха освободили, за да го оплетат в снежна мрежа. Това беше странно. Адиарт махна с ръка и ги помете в началната фаза на начинанието им. Стори му се, че погледите им се втвърдиха и пламнаха в смразяващ огън. Колесниците им се завихриха и леко се вдигнаха, плащове се развяха и хали се понесоха, събудени от побеснелите въздушни духове. Над него се спусна пърхащ пръстен от изкристализирала вода.

– Ела с нас, Оскърбителю на зимата. Ще застанеш пред самата Майка. Ти си смъртен вечен и си обречен да страдаш за това.

Около му се увиха пластове от замръзнали топчета и го оковаха във вериги. Той не помръдна, но замахна със същата тази мощ от пламък, която го бе обладала и изведнъж целият се обля във водата, останала от оковите. Не разбираше защо го правят, но не можеше да се остави да го поробят, както правеха с почти всички останали мъже. Макар че този свят бе толкова пуст и студен...

Звънкият смях на Лед и Покровяващата се разнесоха из кристалния въздух. Върху Адиарт се спусна завеса от остри шипове лед. Не се

затрудни, но колкото повече огън използваше, толкова повече отслабваше. А шиповете бяха много, така многобройни...

Не можеше да си спомни нищо. Беше като пелена от луни, звезди и хиляди, вечни кули... Протегна ръка към Лед, за да се задържи. Тя го хвана.

– Не ме водете при Майката! Моля... там е студено, ужасно студено...

– Студът ли те плаши? – Тонът на Сняг бе презрителен. – Има защо да се страхуваш, но студът е най-малкото, което може да ти навреди. Та ти в крайна сметка си роден на снега, човеко смъртен. И в снега ще умреш, потомъко на Белледен. Проклетата да е Зимата, в която си се появил...

Спускаха се стремглаво. Не, спускаха над него студ, а колесниците не се движеха. Почти. Просто светът се плъзгаше край тях. Отиваха на друго място. Там го очакваха...???

Беше висока. Превъзходни украси я покриваха, израстнали направо върху пълзящите ледници от течността на растенията. Бяха шарени. Поскоро многоцветни и прозрачни. Вгледа се по-добре. О, ясно. Светлината беше цветна... Как така? Гласове, препускащи сред неповторимите ледени блокове, ехтящи и женски.

– Значи е дошло времето на Прелома. Преломът, посочен във Великата книга. Краят на моето царство. Царство, просъществувало от създаването на вселенския мир, което вече властва и над Лирика. Този тук носи промяната. Колко жалки са всички усилия на другите Природни владетели. – Гласът беше дълбок и ласкав, въпреки думите, които шибаша Адиарт като камшици. Камшици от огнени каишки. Гърбът му се обля в кръв. – О, вижте го само! – Зима се засмя. – Та той кърви!

Най-после съсредоточи погледа си. Лежеше в краката на най-съвършената ледена статуя, която природните сили можеха да сътворят, облицована в кристална одежда от висулки и вледенени снопчета сребро. След това тя помръдна и се надвеси отгоре му. Тронът на Зима Кореллада бе висок и сложно скулптриран в пейзажи от Ледените земи. Адиарт разбра, че едва няколко стъпала го отделят от досега с нежните й крака. Отпусна се, защото му костваше много усилие да остане легнал на твърдия студ. Трите дъщери бяха насядали около нея.

Следващото движение на Кореллада бе плавно и съсредоточено. Пресегна се и го докосна. После се отдръпна и застана в същата поза, сякаш той не беше тук.

– Доведохте го тук, заплашвайки да предизвикате стопяването на

Трите зеленоземни ледника – най-съвършените и неразтопими плочи от мраз, сковаващи Лирика. Глупави същества!!!

– Лед го взе при себе си. Заслужаваше си разводняването на Снежния жезъл от зимни вихри. – Сняг се усмихна. Покровителката се излегна с поглед, впит в неговия.

– Кажете майко, Лада Корел, защо това е така опасно за нашето влияние през Времето и Природните владетели?

– Как? Та той е Огнен, кръвта му гори. Топъл е. – Кореллада не го оставяше да отклони поглед. – И въпреки всичко е дори още по-особен. Още по-могъщ в топлината, която успява да поеме в себе си. Как иначе ще съумее да разтопи Снежния жезъл на Лед?

Лед бе мълчалива. Нещо бушуваше в душата ѝ, но бе колебливо и непознато, за да го разбере изцяло. Не мислеше за жезъла, въпреки че той бе древен като създаването на Леденото царство. Мислеше за топлината.

– Виждам, че скоро ще се прекърши. – Гласът на Майката изкънтя по висулките. – Страданието му няма да продължи вечно. Не след дълго огънят ще го погуби. Собственият му огън.

Лед излезе от унеса и застана права до майка си.

– Как? – Пръстите ѝ стискаха гънката на смразената рокля. По пода се посипа фин скреж.

– Тези простосмъртни са много странни – продължи Кореллада. – Но явно по-издръжливи от други Подобни нам. Приспособяващи се. Признак за стабилност, предвещаващ мощни победи над Боговете. Този тук е моята орис, но за съжаление (негово, разбира се) краят приближава и нищо не може да го предотврати.

Отдавна царува Зимата на този свят. Аз не помня дори, но времето всичко си записва. Белледен бе мой враг, но бе особен в методите си на властване. Действаше различно и имаше други планове за моето царство и господарство. Правеше опити да ме погуби с Огнени магически послания. Дълго време. Също толкова дълго аз се опитвах да разгадая неговите формули, но в това Белледен бе по божествено съвършен. Но аз, а и той, все пак знаехме, че не е той този, който ще доведе нещата до техния край. Друг, тайнствен потомък на силната му фамилия. Погубих тази фамилия, може би по-скоро за да забавя нещата, отколкото да ги предотвратя. Защото нищо предсказано от четящите по Бемзитите не остава несбъднато.

Адиарт, въпреки скритата си, неконтролируема дарба, е човек и в това е слабостта му, както и на всички негови предци. Човек. Поставен в

капана на рождението и смъртта. Колко жалко! – Кореллада се засмя звънко. Доволно.

– Откъде знаеш името му? – Въпросът дойде от Сняг.

– Бемзите са като книга с Пророчествени загадки за предстоящите бемзи. Всичко пише там. – Погледите на младежа и Владетелката се кръстосаха. – И така, аз не бих имала нищо против да те наблюдавам как агонизираш, но това е опасно за мен. Топлината е твърде силна, дори за здравите ледени окови, които съм съградила през вековете. Но студът е достатъчно тук, във Владенията на снеговете. Ще съжаляваш много, Адиарт. Ще ти се прииска да не беше притежавал мощта, с която се гордееш. Но точно в момента ти не мислиш за тези маловажни неща, нали? – Тя отново се изправи и протегна ръце към лицето му. Той се отдръпна, но не беше достатъчно бърз. Прониза го студ, на който той отвърна с топлина. – Къде ти е отварата от Белолисти, Адиарт? Нямах ли? И аз нямам. Страдай, Адиарт. Страдай. Друго не мога да ти предложа.

Той простена безпомощно. Само се молеше тя да махне по-скоро ръцете си.

– Моля те, недей! Нищо не съм сторил! Не ме наказвай! Аз умирам и искам да изляза! Пусни ме!!! Пусни ме!!! – Катоменящи се картини, показващи как снегът се сляга и затрупва земята, той виждаше как Кореллада се изправя плавно и препасва кристаличен меч, а после се стапя като снежинка върху пръстите му. Той примигна. Нямахше я. Да.

Тронът бе пуст. Адиарт все така лежеше на първото стъпало. Нежно про шумоляване отляво. Извърна се. Беше Лед.

– Значи си Хора. Рицар Хора. – Звучеше странно за всевластна природна стихия. – Трябваше да се досетя, разбира се. По косата и очите, но толкова рядко виждам твоеподобни, че дори губя представа за съществуването им.

Тя леко крачеше край него, но не го гледаше, сякаш говореше на друг.

– Трудно и самотно е тук. Зимата си е зима и природата си върши всичко сама, стига от време на време да не позволяваме на Променливия механизъм да се задейства. Този, който довежда новия сезон. Но това правим толкова рядко, че дори не може да се изчислят точно годините, които преминават в пусто съзercание. Вековете.

После внезапно се обърна и приседна на горното стъпало.

– Ние не сме истински богове, а Владетели на природата. Живеем много по-дълго, което според вашите човешки представи е вечност, но и ние умираме. Ние сме от Първия кръг на най-съвършените божествени

копия. Разбираш ли?

Адиарт поклати глава. Той докосваше косата си и плачеше.

– Не искам да те гледам такъв. Тези като теб са рядко срещани и са легендарни за вас, обитателите на този свят. Белледен Рицар Хора.

– Защо искате да ме убие? Защо направихте това?

– Прости ми за косата. Ние знаем, че времето за нашия край още не настъпило и появата ти е преждевременна. Ти трябва да умреш.

Той нищо не отвърна. Как можеше да отговори, когато вече беше невъзвратно.

– Защо аз?

– Опасен си за нас. Носиш гибелта ни с топлината си. Ние сме студени, чупливи. – Тя се подсмихна. – Ти си толкова горещ, толкова здрав.

Адиарт се чувстваше мокър и слаб. Искаше да пие отвара от белолисти, но и нея му бяха отнели. Тя му помагаше да оздравява по-бързо. Майка му я вареше, когато беше дете... Попи студа с успокоение. Стана му по-леко и му се доспа.

Когато отвори очи, знаеше, че е за последно. Искаше да лежи на тази ледена плоча, да не се събужда. Вече нищо не можеше да си спомни. Един по един спомените се полюшваха на повърхността на съзнанието му, а после се самоизтриваха.

После главата му се повдигна, хваната от две нежно замръзнали ръце. Погледна към Лед, която се беше надвесила над него. Галеше косата му и на Адиарт се стори, че от пръстите ѝ се стича вода. По лицето му капеха чисти и бистри водни капки.

– Спи, спи. Спи, Белледен – шепнеше Лед. – Така ми се иска да дойда с теб. Да стана смъртна. Да съм до теб. Да се оставя на слънчевите лъчи да затоплят кожата ми. Да... бъда.

Продължаваше да се уморява все повече и повече. Тя все така го държеше в обятията си. Той усети, че тя се топи и това го поразя. Защо не се отрърпваше, защо продължаваше да го докосва?

– Адиарт, Адиарт...

ГЛАВА I

– Треадрик, Треадрик...! Ставай, мързеливецо! Цял ден ли ще лежиш?

Викът го откъсна от съня и за момент го обърка. Кой го викаше? Усещаше зад гърба си топлото пукане на огъня и мекото тяло на кучето, проснато върху крака му. След малко нещо го перна през лицето и той подскочи. Въпреки това остана неподвижен и се заслуша в стъпките, отекващи по каменните плочи. Изведнъж пелерината, която бяха метнали върху му се повдигна и над него се надвеси млада жена със злобно и ядосано изражение. Тя го сграбчи за ръката и прекрати протестите му. Постави длан на челото му.

– Струва ми се, че говоря достатъчно ясно. Стига си се тръшкал и ставай, защото имам работа и нямам намерение да те гледам как се влачиш цял ден около мен. Какво, пак ли си болен? Омръзна ми от треските ти и проклетите билки. Махай се, хайде!

– Нищо ми няма – едвам успя да промърмори момчето и се наметна доколкото успя. Кучето се залута из краката му, докато излизаше през задната врата.

Навън още беше тъмно, а и студено. Треадрик не трепереше. Напротив, беше му много топло, но остана с пелерината. Завърза долните й краища около кръста си и се запъти към обора. Днес нямаше да извежда животните, и слава богу. Не беше в настроение и даже красивата долина на предпланиниските части на северен Раензам нямаше да му донесат утеха. Той не обичаше много да се задълбочава в усещанията си и ги мразеше, когато го тревожеха. Всичко правеше с инстинкт, който беше безпогрешен и му бе достатъчен, за да живее някак си.

Отдавна бе престанал да вижда приятелите си. Не се забавляваше, рядко се смееше. Работата бе погълнала цялото му внимание и сили. Преди няколко години го осинови ковачът Ондетвир и той и жена му Лулерка се превърнаха в негово семейство. Единственото, което му беше опора и му даде надежда за някакво бъдеще. Той беше сирак и бе израстнал в един малък замък на дребен поземлен владетел, където майка му беше прислужница. Откакто тя почина го прехвърляха на различни занаятчии, защото беше силен и пъргав и често го вземаха за чирак. Когато го взе Ондетвир той заживя като нечие дете, което даряваха с обич и уважение.

Когато обаче почина Лулерка, дойде Бразона. Тя беше шивачка, и то много добра. Треадрик винаги ѝ го признаваше, макар тя да не го обичаше. Треадрик пое задължения, които не бе имал, докато Лулерка беше жива.

Той открай време беше болнав, но лечителите бяха силно озадачени от разклатеното му здраве и странните, непривични признаци на треската. Така или иначе той не се чувстваше зле, обаче Бразона не се смияваше над него и много го хулеше. Така че прекарваше болестта на крак, най-често на полето.

Като на всяко момче, мечтата му бе да стане рицар. Но той нито познаваше такива, нито пък имаше никакви особени заложби. Пък и беше толкова далеч от каквото и да е средище на култура, че сам разбираше колко мечта има наистина в тази мечта. Той някак бе сигурен, че няма да живее още дълго, страхуваше се от болестта. Единственото, което наистина му причиняваше болка и го подлудяваше, бе подстригването. Не можеше да търпи да режат косата му и това понякога извикваше сълзи в очите му.

Слънцето вече се вдигна достатъчно и околността оживя. Той почисти набързо при животните и излезе пред кръглата чешма в средата на двора. Къщата беше от масивен камък и беше много хубава. Даже всички беди, които беше преживял тук не можеха да замъглят чувството на сигурност и уют, които изпитваше, като стоеше на чешмата и гледаше червенокаменните семпли статуи, които тъй пасваха на фасадата от шарени плочи.

Водата беше много чиста, но не течеше силно. Той приседна на камъка и извади малък нож за дърво. Сега си правеше нов лък и доста се стареше, особено с формата.

Работата го залиса и когато пред портите спря каруца, вече препичаше обедно слънце. Треадрик с усилие вдигна глава и видя баща си, който смъкваше бурета с прочен от колата. Момчето си втурна към него, но баща му не го погледна и той продължи мълчаливо да помага.

После, също тъй внезапно, Ондетвир го остави и влезе в къщата. Треадрик приключи и почисти конете без да ги разпрегне.

Треадрик се замисли. Даже баща му се бе променил. Като него самия. Нищо вече не очакваше.

Бразона и Ондетвир се караха. Странно, че не можеше да чуе точно за какво, но явно беше за него, щом не можеше да разбере думите им. Всъщност повече се чуваше гласът на Бразона, което натъжи, но и разгневи Треадрик.

Старият ковач излезе от кухнята и се запъти към момчето. Нещо го присви отвътре и той пристъпи към баща си. Мъжът го изгледа продължително, но Треадрик не можа да различи нищо по лицето му и това го уплаши. Той винаги четеше по лицата на хората, защото те никога не мамеха като думите. На думи той не вярваше, нито на хубави, нито на лоши.

– Искаш ли да си вземеш нещо? Побързай, тръгваме! – Само това.

– Къде? – Ковачът вече беше седнал на капрата. Не получи отговор. Той взе наметалото си от кръглото корито с трите малки лилии в средата, загъна в него парчето огънато необработено дърво и седна до мъжа. Какво значение имаше?

* * *

Тя пристъпваше бавно и внимателно оглеждаше ранените. Те не бяха много, слава на боговете, както при предното сражение. Пристъпваше смазана от умора, но не толкова физическа, колкото душевна. Беше го допуснала. Нещо, което се беше старала да избегне, откакто носеше меча. Боговете ѝ бяха свидетели, не биваше да позволява, дори с цената на живота си. Вървейки между шатрите зад укрепителната плоскост на стрелците, Желива се мъчеше някак да оправдае себе си, но станалото я бе лишило от подобна възможност. Тя носеше полупразно ведро за вода, която трябваше на лечителите.

От следващата шатра излезе Абриката. Момичето беше тук от скоро и бе едва петнадесетгодишно, но прояви интерес към лековете и се присъедини да помага на Борвид. Той беше талантлив воин навремето, преди да го ранят в крака и да окуее. Тогава Желива още не беше пристигнала във войската.

– Желива 'Ард, почакайте! – Желива ѝ обърна гръб. Не ѝ трябваше съчувствие. Спря и се обърна.

– Желива 'Ард, какво има? – Абриката беше изненадана и притеснена. Младата мечоноска се изсмя вътрешно и това не ѝ хареса.

– Не знаеш ли? Не знаят ли вече всички из проклетата Лирика? Не е ли записан в „Легендохранителницата...“ денят на опозоряването ми?

Момичето я гледаше спокойно и безизразно.

– Не искам с нищо да се подигравам или да обидя. Просто попитах.

– Скършиха меча ми в битката, Абриката, и след това убиха Моргей.

Младата девойка естествено беше потресена, но само очите ѝ го издадоха и Желива ѝ поблагодари мислено за тактичността.

– Сега си тръгвам. Не знам дали ще се върна пак тук. Най-вероятно не.

Желива продължи през редиците и ранените.

Абриката я догони.

– Значи трябва да вървите! Да избягате с други думи, че да не би да ви осъдят за човешката ви слабост! – Абриката беше разгневена и много истина имаше в думите ѝ. Най-вероятно Желива би постъпила точно така, ако я нямаше принудата. Искаше да ѝ обясни, защото ѝ вярваше и не искаше да бъде разбрана погрешно.

Ето я шатрата на Моргей и нейната. Когато него вече го нямаше, всичко принадлежеше на нея. Но нищо нямаше да си вземе, защото спомените се отразяваха в предметите и им даваха душа. Не ѝ трябваше неговата душа. Той вече не принадлежеше на този свят, а предметите не ѝ помагаша да го забрави.

Желива влезе и се огледа неловко. Сви устни, но после се сети за момичето и ѝ направи знак да влезе. Ръцете на Желива трепереха, когато си наля виното, но то не се разплиска от чашата, както трябваше да стане.

– Мъртвият не е жаден – промълви тя замислено и отпи.

– Вярвате ли в това? Че нематериалните форми на съзнание имат нужда от материална храна? Има ли въобще нужда от това? Така не ги ли възспирате?

– Това не е преграда за свободата им; така те напомнят за себе си. Защото връзката със сродниците не се губи и забравя, тя само се пренаочва. Душите започват да пътуват към другите вселени веднага щом напуснат тукашната реалност. Те са непрекъснато в движение. Винаги има нужда от души, когато се строи нов свят. Така се казва обикновено, но кой може да каже със сигурност.

– Тези неща според мен са вярни, иначе няма да се знаят. Дори когато смяташ, че измисляш нещо, то всъщност е отдавна забравено знание от древни времена.

– Хм. Но откъде могат да се знаят все пак? – Желива не се чувстваше уверена. Не беше привързана към легендите, нито към тайнствата от какъвто и да е род, обаче явно тази концепция ѝ допаднаше. Някак го усещаше като вярно. А изглежда, че Абриката беше запозната добре с всевъзможни ритуали и вярвания. Странен вид знания за дете на нейната възраст. Така и не знаеха откъде дойде тя. Просто един ден се появи в стана и заживя с тях.

– Кажете ми какво стана с Рицаря Моргей – подсети я девойката.

Желива въздъхна и се зачуди какво всъщност иска да ѝ каже. Не всичко можеше да се сподели и разбере, особено във връзка като тяхната.

– Моргей беше Рицар Хора, воин, който борави с магия, която му помага да бъде нещо повече от обикновен стрелец с лък.

– Зная това. Те умеят да се приближават към мишената толкова близо, сякаш са на не повече от крачка разстояние.

– Но за да прилагат тези си способности, Рицарите Хора трябва да бъдат седем на брой. Когато са седмина те сливат силите си и заедно ги контролират. В смисъл, че ако не са заедно, те не могат да се придвижват към мишените. Отделени един от друг те просто са отлични, но тази сила не е така могъща, за да може всеки да борави самостоятелно и да привлича целта. Дарбата е отслабнала, не като в легендите, когато армиите Рицари Хора се придвижвали се през древните земи на цяла Лирика. И всеки един от тях е бил стократно по-силен от всички седем, взети заедно. – Желива остана приведена, с глава подпряна на коленете. – Остабва магията, отдръпва се от приемниците си.

Абриката се повъртя из шатрата, но изглежда, че мислеше за друго.

– Да, явно сме в беда, защото връзката сега е разрушена. Трябва ни нов.

– Рицар Хора не се ражда всеки ден.

– Но тук вече имаме шест. Струва ми се, че нещата няма да останат така. Ще дойде нов.

Желива я изгледа с присвит поглед.

– Това пък как го измисли?

Абриката спря да крачи. Прекара пръсти през късата си коса и после скръсти ръце леко обидено.

– Просто ми хрумна. Те би трябвало да се усещат един друг.

Желива се изправи и взе дисагите си. Започна да събира нещата си, главно дрехи.

– Тръгвате ли? Къде все пак?

– Много неща знаеш, но явно не достатъчно за това какво ни обвързва, мен и другите Рицарди, с Рицарите Хора. Моят меч е обречен на Моргей. Свързани сме чрез магията му. Мечът ми беше счупен. Връзката ни бе прекъсната, но не тя бе причината Моргей да умре. Просто нямаше с какво да го защитя. И сега, когато той е мъртъв, аз блокирам връзките на другите воители с техните пазители-Рицарди. Затова трябва да си тръгна и да ми бъде изковано ново оръжие. Само така ще си възвърна правото отново да защитавам с меч. Ако не беше мъртъв, Моргей

вече щеше да има нов Риагард. – Тя продължи да прибира, без да каже нещо повече за известно време. – Така било писано.

– Това място където отивате, далече ли е?

– Далече е. Много далече, на юг, където съм се родила.

Желива мина покрай Абриката, излезе и се запромушва между шатрите и хората.

– Как е Виксер? Жив е, нали?

– Да – настигна я другата. – Зле е, но смятам, че ще се оправи напълно. Ръката му е пронизана с четириостра стрела. Трудно я измъкнах-ме. Мочерб не е много добре и за него нищо не мога да кажа. Другите са невредими.

– Това е добре. Много добре. Иска ми се да ги видя, но сега не е възможно.

Превалияше следобед. Слънцето се спускаше незабележимо и сигурно към заника, но все пак още беше далеч от него. Тя смяташе, че ще намери подслон за през нощта, поне в недалечната гора на хълма. По-надолу по пътя имаше населени места, само че Желива смяташе да ги избягва доколкото може. Изпитанието беше дълго, но минаваше през познатото и това я радваше. Малко.

Сбогува се с Абриката. Добро момиче беше.

Докато вървеше по утъпканите пролуки между шатрите, срещаше познати лица. Изстрадали лица, нейни спътници, Риагарди. Беше изненадана, защото те спираха и ѝ отдаваха почит без думи, което беше най-големия израз на съпричастност, който можеха да ѝ дадат. Някои от тези прекрасни мъже тя обичаше, Моргей не беше единствения. В душата ѝ изплува едно сладко усещане, докато проследяваше помътнелите очи, впити в нея – тя притежаваше късче от всеки един от тях в себе си и сега то политаше след нея, без да им остави право на избор. Желива се усмихна.

Станът беше обграден от дебели колове с подострени върхове. Оградата от стабилни дървени стълбове, вдигната от войската по защита на укрепленията, беше най-доброто, което даваше опора на лагера пред другата войска.

Всъщност беше война. Една странична война наистина, далеч от действителното сражение в долната южна област на континента. Конфликти винаги имаше, и не малко от тях произтичаха от столицата или от съюзните могъщи кралства на Ескода Рила, които от своя страна имаха свои привърженици из целия континент. Съсредоточието на елитните армии се нуждаеше от реално печеливши битки, водени от елитни

противници, каквито тук нямаше.

Разбира се, отзвук на сраженията беше явен. Ако не друго, то поне вестите за подновени атаки пристигаха завидно скоростно. Съответно сраженията между двете присъстващи страни се започваха от тази страна, която беше сторила същото на юг. По-често лагерите се придвижваха, но извън населените места. Правило беше селища да не се намесват в битки, които се водят далеч от центъра.

Внезапно се смрачи. Заваля мъгла, ситна и ефирна, и скри печалните хълмове на далечния Раензам. Печално чувство извикваха плаващите талази от водни пари у Желива, но то не се задържа дълго. Тя умееше да крие някои свои черти.

Бавно оседлаваше коня си. Уморено и някак хипнотично. След като приключи с подреждането на дисагите, тя поведе животното към портата. Все още беше леко открехната.

Минавайки покрай една от палатките видя нещо необичайно. До платнището ѝ се беше свило малко момче. Беше покрито с кал, която почти беше засъхнала по него. Тук горе на възвишението беше сухо и открито и почти не беше останала следа от вчерашния дъжд. Желива се намръщи и се насочи към него.

Когато конят ѝ се спря пред него, то уплашено вдигна очи, но разбърканата му коса покриваше лицето така, че тя не можа да го види добре. Клекна и бавно свали ездитните си ръкавици.

– Здравей.

Момчето отново изправи глава и сърцето на Желива се преобърна – той имаше блестящи виолетови очи, каквито тя никога не беше виждала и каквито хората нямаша. Очи, които излъчваха такава зрялост в лицето на такова малко дете.

– Ти кой си? – Стараеше се да звучи уверено и добронамерено. Вече се досещаше, че момчето сигурно е изоставено. Рядко, но се случваше бедни родители да оставят свое дете близо до военен стан, като се надяваха да го вземат за паж или слуга.

То помълча малко, но после внезапно проговори с ясен и твърд глас:

– Треадрик.

– Ами здравей тогава, Треадрик.

Той се усмихна леко. Беше хубав.

– Здравей. Здрав кон имаш. Чиврезева порода, ама не го води през кал, защото копитата му омекват и подковите падат. Те по принцип не се подковават, освен ако не идват от сухите земи.

Тя се засмя весело. После разбра, че в настроението ѝ не остана и капка от мрачната болезненост, обзела я след битката.

– Мъдър съвет. Знам го.

– Тогава чуй и това: не го пой със зелена вода като е болен. Ще го отровиш.

Усмивката ѝ се стопи. Само очите ѝ останаха спокойни.

– Добре. Явно знаеш много за конете.

– За всички коне, които познавам. – Той се сви притеснено, сякаш нещо си спомни и обгърна здраво коленете си с ръце. Но продължи да ѝ се усмихва. – Ти тръгваш ли си?

Желива придърпа плаща си, който се влачеше по земята. Гледаше го сериозно.

– Да. Наблюдаваш много ловко. Ти си доста опасен.

Този път той се разсмя.

– Хубаво е, че мислиш така. Забелязала си най-яркото у мен.

Младата мечоноска го огледа внимателно. Косата му беше зле подстригана, сякаш рязана с нож, а по малките му ръце личаха. Дрехите му бяха скъсани, но той не изглеждаше да се притеснява от това. Въпреки че лицето му бе бледо, по бузите му имаше червени петна, които приличаха на червените жилки по смедните ябълки, по които се познаваше, че са узрели. Зад гърба му имаше изправена дъга за лък, неоформена и завита в зелен ленен плащ.

– Стреляш ли?

– Малко. Това е единственото, което ми остана от дома. И дрехите де. – Треадрик помълча. Тя разбра, че на него не му се говори за това. След малко той додаде: – Сигурно вече се досещаш. Изоставиха ме. – Тя очакваше, че той ще е гневен, но гласът му не изразяваше нищо. Криеше се, и го правеше добре. – Мога ли да остана тук? Каж ми.

Желива не отвърна веднага. Вече нищо не зависеше от нея. Тя щеше да го приеме, ако можеше да не тръгва. Не знаеше защо, но щеше да се погрижи той да остане.

– На колко години си?

– Мога да правя всичко, не само да се грижа за животните. Каквото и да е. Даже на бойното поле да изляза. Само да не ме прогонят. Няма къде да ида вече.

– На колко си години, Треадрик?

Зениците му потъмняха. Нещо се пречупи в погледа му, но гласа пак го скри.

– На единадесет.

Беше малък. Желива вдигна поглед към небето. Смрачаваше се. Беше окъсняла. Отново я обвиха мъгли. Унесът се върна. Тя стана и потри ръце. Сложи ръкавиците и посегна към походите. Яхна коня.

– Моля те. – Беше Треадрик.

За последно тя му се усмихна.

– Потърси Абриката.

Когато излизаше, Желива знаеше, че погледът му я следва. Портите леко се открянаха.

– А ти коя си? – извика той преди вратата да се затвори.

Тя се обърна към него.

– Желива.

ГЛАВА II

Тя бързаше. Конят ту бясно препускаше, ту едва лъкатушеше по тясната каменна пътека, изкачваща стръмния хълм. Сраженията отново бяха подновени след толкова години. Войната беше жестока и даваше отражение дори и тук, още по-далеч от предните огнища на битки.

Местността, към която се изкачваше бе висока и скалист чакъл се ронеше под копитата на животното. Вече бе невъзможно да се язди. Този път бе пряк и скрит, но тя добре познаваше околността. Главната пътека бе завардена, освен когато не пристигаха провизии. Желива бе в близкото градче Зниц и щом чу за набиране на доброволци веднага се стегна за път. Сигурно имаха нужда от Ригард.

Беше лято. Цялата влага се изпаряваше от почвата и пълнеше въздуха с неприятна мокра мараня. Твърде горещо бе дори за този сезон.

Армиите бяха доста силни. Бяха и по-многобройни от когато и да било. Глашатаите бяха плъзнали в цялата околност. Към основната войска се присъединяваха и помощни части от по-малки отряди.

В стана я познаха. Желива с приятно учудване разбра, че сред всички непознати лица има и нейни приятели. Живи приятели. Сред тях бяха двама Рицари Хора, Вилдел и Хефроя, а също и трима Ригарди – Мочиб, Виксер и Лодецим.

Имаше неща, които не можеха да бъдат забравени. Като ги гледаше сега й се струваше невероятно, че не е била с тях тъй дълго. Бяха й липсвали, но пътят трябваше да бъде изминат и мечът да бъде изкован отново.

Виксер почти не продума, докато тя им разказваше за живота си през тези девет години. Нямахше много за споделяне. Ако някой наистина значеше нещо за нея, то това бяха тези мъже. Всеки един от тях беше роден и израстнал в противоположните краища на света, но войната ги бе събрала и ги беше поставила в капана на непрекъснатата заплаха да се гледат един друг как загиват. Те много добре знаеха, че не беше само пречупването на меча причината тя да си тръгне. Смъртта на Моргей надделя. Сега нямаше кой знае какво ценно да губи, но тогава беше млад. Едва после разбра колко много бе означавал той за нея и колко невъзвратима бе липсата.

Тя пожела да чуе нещо и за тях, но не всичко. Когато последните сражения бяха прекратени преди години, войската беше разпусната.

Подновените конфликти бяха причината за срещата им сега. Желива гледаше към Виксер и му се усмихваше. Както и по-рано той свеждаше черните си очи, които се опитваха да поемат чувствата ѝ, но после пак вдигаше глава и не откъсваше поглед от лицето ѝ.

Мочерб беше все така атрактивен и бурно ръкомахаше, докато разпавяше приключенията си. Той естествено не можеше да избяга от нрава си и винаги носеше със себе си беди. От време на време поспираше и се обръщаше към Желива, чието внимание бе едно от нещата към които той винаги щеше да се стреми. Тя седеше облеганата на единия пилон на шатрата и обхождаше всеки един с опитното си око. Видя всичко преживяно, което бяха споделили и което нямаше да споделят. Единствената жена-воин сред войската имаше завидно мъжко обкръжение около себе си.

– Знаеш ли, сега имаме нови Рицари Хора.

Желива се извърна към Виксер.

– О! Това е много добре. Значи кръга на Седемте е възстановен.

– Не, – намеси се и Хефроя – сега са единадесет.

Желива смаяно огледа лицата им. Те бяха изпълнени със смразяваща решителност. Това я изненада. Не след дълго тя се усмихна.

– Разбирам. Това е много неочаквано все пак. Единадесет. Едва ли е случайно. Нещо променило ли се е? Могат ли да боравят единадесет със способности като тези в синхрон?

– Могат. – Беше Вилдел. – Справят се отлично. – Твърде незадоволителен отговор. – Много са добри. Всичките, особено единия. Той е нещо като Особена връзка за силата им. Център. Нови пет Хора е рядкост от първа величина. Другите ги знаеш...

Везаното платнище се надигна и ярката светлина измести омекотеното сияние на жаркото слънце. Нечие високо тяло се приведе и се промуши под процепа. Платнището се спусна и сред тях се изправи в цял ръст непознат мъж. Меките му кожени панталони от тънки оплетени кашки бяха прилепнали по слабите му, силни крака. Беше препасан с масивен меч – Дулеверб, а ремъкът на ножницата се впиваше в разголениите му гърди. Влажната риза беше разсеяно пъхната в панталона. Беше оцапан с кръв.

Той направи поздравителен знак с две ръце пред гърди и кимна на мъжете. Не забеляза Желива.

– Веней саб.

– Йнев сабила – отвърнаха всички. Тя не продума. Това беше мъжки обичай.

Младият мъж не проговори веднага. Другите се намръщиха.

– Загубихме Челк. Току-що издъхна в ръцете ми.

Никой нищо не каза. Гледаха го. Сетне Вилдел кимна. Мъжът се извърна и излезе. Косата му, дълга до кръста, се разпиля след него.

– Желива, – обърна се към нея Мочерб, – мисля, че отново е твой ред. Отново да бъдеш това, което си – Риагард на рицаря Рипел. Той току-що загуби пазителя си.

– Не разбирам.

– Вчера имаше сблъсък в стана. Разкриха проникване на Тайнственници. Целта им бе да съберат информация за противниковите части, най-вече за разположението на най-ценните воители на войската ни – Рицарите Хора. В момента сме доста могъщ противник, защото имаме единадесет Стрелци. Опасността е голяма.

– Има доста рискови елементи напоследък, като поставим на първо място самия повод за подновяване на военните действия след толкова време. А той е най-значителният по мащаб опит за преврат в Ескода Рила. Не може да не си чула за това.

Желива кимна неопределено.

– Нищо конкретно.

– Представи си – опит за сваляне на Вездал от престола. Преврат не в действителния смисъл на думата обаче – по-точно пространствени процеди и спадове от девета степен – каза Хефроя. Той познаваше и други страни на магическите действия. – Не е извършено по познатите начини. Става нещо непонятно за Приемниците на магията от Ескода, трудно е да разгадаят източниците. Всъщност може да се каже, че...

Той замълча и погледна другите. Те бяха вперили погледи в него, но изглежда знаеха за какво става въпрос. Мочерб кимна на Желива.

– Работата е там, че така дълго очакваната битка наближава. Тази, която ще последва, когато от Арката се спуснат армиите на Черноглавия. Има някои тъмни... предсказания, които вече са се сбъднали. Има и други неща, които също са показателни. – Тя го слушаше внимателно. – Странни създания са започнали да бродят из Лирика. Има и следи от Невидима дименация. Огнени жици ограждат пространства във формата на непознати символи.

– Добре, че няма и въоръжени орди, които да нападнат. С всички тия наши малки отрядчета, пръснати по целия материк, че и отвъд, не бихме могли да се защитим. Такъв конфликт плъзва по целия свят. Обаче липсва обединението. Тотален крах от раз. Страхотия – прошепна Мочерб колкото се може по-поверително. – Има неща, които не бива да се

изричат, но има и такива, които трябва да бъдат казани на глас. Не много висок. – Всички се засмяха, защото никой в целия лагер не бе по-гръмогласен и обстоятелствено информиран от Мочерб. – Затова аз ще ви обясня нещата подробно.

– По-добре се ограничи да разсъждаваш по сложни въпроси от такова деликатно естество. – Едрият Риагард скочи и се хвърли върху обадилия се Виксер. Двамата се сборичкаха. – Я ми ела, че да ти кажа две неща...

Желива слушаше Хефроя, който се опитваше да надвика шума.

– Не са само тия следи от огън и лед, които създанията оставят след себе си. Боя се, че има съгледвачи, приели човешки образи. Това е неминуемо, но нещата вече задебават.

– Тоест?

– Оттатък има такива. – Той кимна в посока на противниковия лагер. – Никой така и не разбра какво му стана на Челк. Вътрешни пламъци, това говори ли ти нещо? – Тя поклати глава в отрицание. – Нито пък на мен. Обаче той изгоря. Тъкмо се беше върнал от оглед на околността. А освен това на всички ни тук е пределно ясно това, което виждаме нощем. Тия имат само един огън в средата на стана. Всичко е тъмно. Спускат се парливи мъгли и над защитните стени падат мъртви птици и непознати същества. А на сутринта няма никакви следи от подобни явления. – Хефроя сви рамене в невидение. – Не питай другите. Опитват се да отричат.

Желива кръстоса крака и го изгледа сериозно. Нещо наистина ставаше, сякаш приказките се пробуждаха. Но те никога не биха били приказки, ако някъде или някога не са били истина.

– Мисля си, – започна тя бавно, – че сякаш става въпрос за легенди. Как така? Нима ще започнат битки, като тая в която загива Виркониън Комоданин Рай Зедар, битка между демони и Светлиони?

– Дали е загинал е незнайно. Ако армиите ни обаче бяха тъй строги и непобедими като неговите Светлиони, нямаше да има нужда да се тревожим. А и нали Невидимият господар се е завърнал. Така казват.

– Глупости! Как унищожен господар на драконите ще възкръсне?

– Желива, знам, че ти не можеш да приемаш природата на нещата по друг начин, освен по този, по който я виждаш в момента. Но ние сме свят на магически потоци, и то мощни. Голяма част от нас са адепти на магията. Твърде дълго обаче трая затишието и отвикнахме да приемаме Другата страна, чието владение се извисява в средата на окаена и е видимо отвсякъде, независимо в коя част на Лирика се намираш.

Легендите не са само такива. Та за много от тях се знае, че са действителни със сигурност, защото са записани скоро. Още не е потъмнял папироят, върху който са отбелязани.

– Ти дори не знаеш дали въобще се записват, Хефроя. – Желива се усмихна успокояващо. – Страшни неща ми казваш. Най-сташното обаче е, че знам, че са истина.

– Те се боят от нас. Но преградите служат, за да разпалват желанието да бъдат разкъсани. Разбира се, много е вероятно Царството на мрака да е само вход към друго, реално и пропорционално Царство на Злото, разположено в съвсем различно кътче на Вселената.

Желива се почувства уморена. Не беше само жегата убийствена. Истината беше и по-смъртоносна. Не за пръв път си каза, че щастието принадлежи на ония, които съществуват в невидение.

– Мисля, че вече имам и нов дълг. Кой е Рипел?

– Един от Рицарите Хора. Дойде след като ти си тръгна и остана до края. Челк бе негов Риагард. – Междувременно глъчката бе секнала и двамата мъже седяха потни на килима с чаша вино в ръка. – Ние не можем да те принудим да се обвържеш отново с Рицар. Ти може би желаш просто да воюваш в редиците ни.

– Първоначално – да. Сега обаче настъпила и промяна със смъртта на Риагарда. Виждам, че на Провидението съм му нужна повече като нечия пазителка.

Тя се изправи и заобиколи веселата групичка.

– А онзи, непознатият? – запита тя Хефроя, докато излизаше.

– Това е Андроним. Риагард е на Треадрик.

Желива се обърна и срещна приятелските му очи, които излъчваха спокойствие.

– На кой?

– На Треадрик, разбира се. Той е най-силния Хора от всички единадесет. Трябва да го видиш.

Желива се сбогува кратко и се отправи да търси шатрата на Рипел.

Вече седмица откак споделяше подслона на Рипел. Косата по слепоочията му бе почнала на посребрява, но той все още бе хубав мъж. Бе с около пет години по-възрастен от нея, но тя се успокои, защото бързо си паснаха. Това беше важно за Желива, точно колкото и желанието ѝ да се срещне момчето. Попита Рипел за него и той се засмя на въпроса ѝ:

– Хваща окото, нали? Странна птица е, дума да няма. Но трябва да ти кажа, че го обичат. Особен е, обаче талантлив. Това е, защото е

гениален и дарбата му спасява много животи. Някъде се беше запилял преди три години, когато дойде мирът, заедно с онова момиче, Абриката, и никой не вярваше, че пак ще го видим. Е, проклетите зимни елементали! Кой пък ти мислеше, че отново ще се бием? Скапано съществуване...

Желива поклати глава. Рицар значи. Значи стреляше, и то така, както не е и вярвал, че ще може. Странни обрати на дарбите. А може би не.

– Тежко преживя смъртта на първия си Риагард, Леонб. Стана един такъв спокоен, а това не му беше присъщо. Преди не скъпеше живота си за нищо, все изчезваше някъде и се връщаше целия в рани и драскотини. После обаче... Той, Леонб, беше истинска опора на Треадрик. Струва ми се, че му стана като баща, научи го на всичко, което знаеше, но другото (стрелбата имам предвид) си беше в него, и то сякаш напълно развита. Пък и Леонб беше целия изтъкан от легенди и пророчества. Нищо чудно, че бяха толкова близки. Пълнеше му главата с разни истории за зими, снегове и някакви царкини, които доста му допадаха.

Желива се поусмихна и нищо не каза. Думите на Рипел предизвикваха интерес у нея, но тя постепенно осъзна, че не иска да ѝ разказват за него, а да го види. Странно се съизмерваше времето спрямо нещо толкова обикновено като среща с отдавна невиджан човек. Сякаш беше вчера. Тя не знаеше дали той така силно хваща окото, но се надяваше.

Беше около десетия ден, когато тя научи, че той се е върнал от по-редното си зачезване. Сега обаче беше несигурна, а и задълженията едва ли щяха да ѝ позволят да се отклони дори за момент.

Сигурността беше нещо, в което тя обичаше да вниква. Винаги присъстваше на рапортите на Тайнствениците и след това посочваше някои от слабите страни на защитата или структурата на противниковия строй. Не винаги имаше такива.

Излизаше от просторната шатра на Хефроя, където се събираха. Не всички Риагарди или Рицари идваха, но тези като нея, дългогодишни по опит и знание, бяха необходими. Преди години тя се учеше, а сега бе неин ред да решава и да дава съвети. Вървейки с Хефроя, тя дори не забеляза малката тълпа, събрала се в центъра. Глъчката беше весела и силният смях подхождаше повече на панаирско увеселение, отколкото на военен стан. Тя се опита да си пробие път до сърцевината на тълпата, където явно се вършеше нещо нередно. Внезапно някой ѝ сграбчи за ръката и я повлече навътре. После тя се озова до така недостижимото представление, но попадна на нежелано зрителско място. Този, който я дърпаше така здраво беше Андроним, а в далечината, на около

петнадесет крачки от него, стоеше мъж с лък в ръце. Андроним я постави в страни от себе си и вдигна с две ръце меча, който държеше. Тя се втренчи в него шокирана и дори не можа да помръдне.

– О, доста смел ход, Андроним! – подвикна мъжът, застанал срещу му. Изглеждаше едър и не много млад. Високото му тяло моментално се изви като на танцьор, готов за първите стъпки, а после опъна здраво тевивата на дългия лък. – Уважаема лейди, моля не ме корете за стрелата, която съм насочил към сърцето ви! Ако тя пропусне целта си, в което силно се съмнявам... и все пак, нека душата ви преследва и моята скромна личност – единственото, което бих поделил с този безрасъден ненормалник!

– Моля...? – прошепна едва чуто Желива, докато времето изстрелваше стрелата си в нея. Последва силен полъх от несъществуващ вятър непосредствено пред лицето ѝ и после звън на метал в метал. Изви се такъв аплауз и свиркане, че Желива излезе от унеса, в който беше потънала. Озърна се наоколо и наведе поглед към краката си, където лежеше стрелата. Светкавичната бързина на Андроним я бе отбила преди тя да мигне. Стрелецът се приближаваше усмихнат, праметнал лъка на ръката си. Обзе я заслепяваща ярост и преди той да се озове до нея, подкрепян и поздравяван от възторжените войници, Желива мигновено скочи и го събори с изваден меч. Острието потъна в меката му плът.

Да, после дойде и изненадата. Не удивление, а обикновена изненада, примесена и с малко потрес. Под нея лежеше Треадрик. Гледаше я сериозен. Тя беше поразена от него, от цялото му същество и излъчването му на необикновено надарен майстор. Преди да успее искрено да му се възхити и преди чувствата ѝ да достигнат до съзнанието, тя изсъска:

– Ако още веднъж сториш това, ще ти отнема живота!

В същия миг о нейния врат се допря друго острие. Тя не беше забравила за Андроним, който щеше да даде живота си за този на Треадрик. Той я сграбчи за косата и я накара да вдигне глава, докато очите им се срещнат. Нито нейното, нито негово острие отслаби натиска си.

– Пусни го, защото иначе ще се простиш с главата си! Няма и да усетиш как ще прекърша хубавото ти вратле!

От множеството, което бе замлъкнало остро, се втурнаха Виксер и Хефроя. Те се опитаха да отстранят Риагарда от Желива, но той не я пускаше. Тя се изправи от Треадрик и отблъсна Андроним достатъчно ловко, че да се освободи от хватката му и да премести меча към лицето

му. Ярko бистрите му очи гледаха безпощадно. Сега гневът му бе поразяващ, подсилен от нейния, който тя не прикриваше. Желива смътно, но недвусмислено осъзна източника му и реши да се бори заради просташкото му забавление и унижението, на което я беше подложил. Той пристъпи към нея с интелигентен финт, но тя съумя да вложи много по-остра ярост и да го накара да отговори подобаващо. Тя искаше да се бие с него, искаше да му отнеме меча, искаше да го рани, искаше той да я намрази и да остане с белези от този сблъсък, искаше да го прекърши и да му покаже слабостите на тактиката му... искаше...

Беше ранна утрин. Тя едва сега се надигаше, а трябваше да стане преди изгрев слънце. Беше някак сломена и нерадостна. Мислите ѝ се лутаха и не се спираха на нищо определено. Разкърши се и умората се изцеди с движенията ѝ. Облече се бавно и внимателно. Нещо се бе променило.

Платнището се повдигна и влезе Рипел. Той я огледа и се усмихна.

– Как си?

Тя изръмжа неопределено.

– Разбирам само шест чужди наречия. Ако искаш пробвай на някои от тях.

– Остави ме намира. Нищо няма да ти кажа – повтори тя.

Той поклати глава и взе лъка си, опрян на постелята му.

– Отвън те чакат. – И излезе.

Желива най-после приключи и препаса меча си. Когато се озова под парещото, тежко слънце обилната светлина я ослепи, но силуета на чакащия се открояваше съвсем ясно вляво от шатрата ѝ. Обърна се да влезе обратно и спря. Треадрик взе разстоянието за миг и препречи пътя ѝ. Тя го избута и се шумгна, а той я последва.

Тя се ядоса, но после разбра, че той продължава да стои подпрян на единия кол, така че най-после го погледна.

Малко недостатъци можеха да бъдат открити в него. На пръв поглед. Беше изпипан, като добре полирано късче опал. Не беше прекрасно хубав, а със силни мъжки черти и натрапчиво излъчване. Той не помръдваше – нито да мигне, нито дори да отмести поглед от нейния. Тя осъзна, че не ѝ се иска да се втренчва така в него. Но как можеше някой да има такива очи, с най-невъзможния виолетов цвят, като че нещо в него беше объркано или бе откраднал очите на някоя фея. Лицето му бе обрaмчено в буен венец от къдрави кичури, още по-светло виолетови от очите. Когато той се изправи, косата му се люшна и Желива остана поразена – тя стигаше до коленете му.

– Да, наистина ми се искаше стрелата ми да беше намерила целта си.

Тя се опита да каже нещо, но не можа веднага да формулира думите.

– Ами аз... Какво да ти кажа? Дори не подозирах, че можеш да бъдеш тук. Не мислех, че ще те видя пак след толкова време. Не мислех, че може да си жив.

Треадрик се завъртя около нея. Само лека усмивка трепкаше на устните.

– Радвам се, че си ти. Чаках те.

Тя се пресегна и погали учудващо бялото му лице. Само бузите му пламтяха. Той беше толкова горещ!

– Каж ми всичко. Всичко. Всичко.

– Не сега. Има време, поне така го чувствам аз. Искях просто да те видя и да ти благодаря за вчера. Сега вече я няма празнотата, която остана след заминаването ти.

– Не те нараних, нали?

– Не, но нарани Андроним. Той е дълбоко потресен.

Желива замълча.

– Хубаво е, че не си била край мене. Иначе нещата нямаше да бъдат такива стабилни, каквито са. С теб ни свързват много неща, но не и любов. – Той пусна косата ѝ и застана до входа. – Ценя това. Аз обичам Абриката. Искам да го знаеш. Ще те видя пак.

Следващите дни бяха напрегнати и хаотични. Много хора се мяркаха пред очите ѝ, но тя почти не ги заговаряше. Освен горещината, бедите идваха и от вражеските части. Имаше няколко незначителни битки, които не постигнаха нищо, само усилиха объркването и неразбориите. Лагерът изостави стабилните защитни укрепления и се придвижи на север, последван от другите. Няколко пъти се местиха, докато най-накрая влязоха в мека, прохладна гора в близост до самотно древно село. Поставиха постови и отново вдигнаха заслоните. Полупресъхнал приток разделяше двата лагера един от друг.

Повечето мъже посетиха селото и го отцепиха чрез пътя, който преградиха близо до гората. Населението беше защитено от други неприятности, зачестили с подновяването на битките. След като приключиха с установяването, воините се запътиха към местната малка кръчма.

Желива прекарваше много време с Абриката. Момичето се беше превърнало в красива жена, която изпитваше силна привързаност към Треадрик. Тя продължаваше да се грижи за лечението в лагера и

твърдеше, че нищо друго няма значение за нея. Тя говореше за Треадрик.

– Леонб беше странна натура. Знаеше всяка съществуваща легенда и минали и предстоящи пророчества. Не знам защо, но това страшно допадаше на Треадрик, а и Леонб имаше странни методи да го лекува, когато не се чувстваше добре. Аз така и не открих какво му е, защото той нищо не казва, когато е болен. Става друг, знам ли.

Желива обаче разбираше, че тя не казва всичко. Виждаше, че Абриката знае всичко за Треадрик, а и тя винаги беше разбирала чудатостите по-мъдро от нея самата. Така, че по-късно я заговори откровено:

– Смятам, че отлично прозирам необикновеността на Треадрик и сиянието, което излъчва. Не ми се иска да криеш нещо от мен, защото аз съм свързана с него точно толкова, колкото и ти, макар и с по-различна сила. Кажи ми за Треадрик, Абриката.

Двете стояха пред неговата шатра. Той не се чувстваше добре. Абриката сви устни в нерешителност, но кимна и влезе вътре. Желива я последва.

Треадрик пълзеше, паднал на колене. Разкошната му коса беше разделена на кичури, чиито върхове бяха вързани. Той говореше на неразбираем език и трепереше като смъртно болен. Видът му смути Желива. Тя все пак не подозираше за състоянието му, а и тези драскотини по цялото му тяло! Как ги беше получил? В същото време Абриката беше абсолютно спокойна. Тя коленичи и му зашепна нещо. В следващия миг той извика и се дръпна. С усилие избута един от меките, топли килими и легна направо на твърдата пръст. Повече не издаде и звук. Желива се примъкна до него и приседна със свити крака, след което събра косата му в скута си и започна да разплита всеки сноп един по един. Остана с гръб към другата жена. Проговори тихо:

– Върви сега. Боя се, че ще остана дълго. После.

Желива пожела да пийне някакво вино, което в повечето случаи просто така се наричаше, но по-скоро беше ферментирал сироп от зеленчуци. Тя не се и съмняваше, че тук няма да пие истинско вино, но не отказа да посети кръчмата.

Тя беше пълна и масите бяха заети до една. Единственият свободен стол беше до малък плот, поставен до прозореца. На другия стол седеше Андроним. Гледаше навън с глава, подпряна на свитата му в юмрук ръка.

Желива си взе кана вино и отиде при него. Той не се обърна.

Мечът – Дулеверб бе на гърба му. Изглежда тежестта на древното

оръжие не притесняваше младия Ригард. Той също имаше издайнически наранявания по ръцете и лицето. Известно време той не реагираше, но след това я погледна. Засичали се бяха доста пъти след сбиването си, но винаги въоръжени. В последвалите битки единствената важна задача за нея беше да защитава живота на Рипел от оръжията на врага, а неговата – да брани концентрацията на Треадрик. В тези яростни мигове тя едва се беше въздържала да не се нахвърли върху него. Имаше моменти, в които тя би оставила на драго сърце Рипел, за да нападне Андроним. Сега, като го гледаше не изпитваше такива стремежи. Не изпитваше нищо особено.

Той продължаваше да я гледа и тя видя как задиша учестено.

Андроним беше особен. Заговори я. Понякога тя му говореше, после той продължаваше. Тя слушаше. Беше по-възрастен от Треадрик и по-млад от нея. Много от преживяванията му бяха неразривно свързани с Рицаря. Пет години негов пазител бил Леонб, който го направил такъв воин, какъвто той винаги бе желал да бъде. После рана в гърдите бе довела при него Андроним, който поел длъжността след излекуването си.

– Мирът дойде. Ние си тръгнахме. Станахме наемни воители, а Абриката ни беше равна и не се отдели, през каквото и да минавахме. Беше време на други прекеждия. Всичко беше като малка, наша война от която не можехме да се откажем и без която не можехме. Само това умеехме, а убийства ставаха много. Поръчките бяха професионални, парите доста. Треадрик се бореше със себе си, искаше да спре, но не можеше. Знаеш ли какво е да носиш съзнанието на умъртвител? Бих предпочел хиляди пъти да бъда Тайнственик и да умра разкрит, отколкото да продължавам да бъда воин в мирни дни.

Тя лежеше на ръката си, опъната на масата.

– Мислех, че Моргей е живот. От шестнадесетгодишна го защитавах и даже след смъртта му исках да продължа да го правя. Много любов имаше у него, въпреки жестокостта. Аз значех всичко за него и колко ме радваше това! Как шепнеше името ми в миговете на екстаз! После, когато го убиха, аз... хм... почти нищо не помня оттогава. Сега Абриката твърди, че съм й разказала за него, че сме се сбогували, но аз не помня нищо такова. Помня само болка. След това видях Треадрик. Беше изоставен и поиска помощта ми. Дадох му я. Упътих го към Абриката. Писано му е било да намери опора в нея. Аз се върнах в родния си край, далеч на юг, да изкова оръжието, което вече проклинах. Пътуването беше дълго. Много неща видях, но пак не открих смисъла на делото, което съм започнала. Пътувах и пак се върнах тук. Където ми е отредено да

бъда. Искам да имам някой, за когото да се грижа. И залади когото да си тръгна.

Андроним беше мълчалив известно време.

– Мисля, че той не е само късметлия. Аз винаги съм въртял меч за себе си. Аз съм фехтовач от класа, защото съм родом от даровита фамилия. Фехтуването е не само в кръвта ми, а и в душата ми. Аз съм жесток по природа, изпитвам нужда да наранявам. Обичам жестоко и жестоко мразя. Играя комар и пия. О, да! Толкова пъти съм се взирал в очите на смъртта. Умирал съм за пращинки време, по-малки от най-оскъдния живот, който Създателят е изтъкал. Всеки път гледаш смъртта и тя те гледа, следи, не те изпуска от поглед, но не те иска. Отново и отново. Това, по което си приличаме аз и Треадрик, е че Вечността е всичко, към което се стремим. Безсмъртие в никакъв случай. Може би ако живота ни беше друг.

Знаеш ли легендата за... тя е доста стара. Млад човек с необикновени способности, воин, се родил сред ледовете с мисия. Било по времето, когато властвала Природната стихия Кореллада и дъщерите ѝ. Това са древните векове, първите след Създаването, в които съществувала битка за надмощие сред Природните владетели. Малко били оцелелите хора, щом ледовете обхванали Лирика. Но Ледния период продължил толкова дълго, че те се приспособили. Започнали да се борят, дори срещу нещо така недостижимо като тези създания. Те кръстосвали земите, наблюдавали. И ето, че се появил момък, който бил потомък на отдавна загинало, но явно не напълно заличено родословно дърво на един от могъщите, убити Природни владетели – Белледен. Този младеж притежавал в себе си всички качества и черти на своя прароднина – имал приказна виолетова коса и очи със същия цвят. Имал и гореща кръв, защото бил роден сред ледовете. Той стрелял с лък майсторски – дарба, която придобил при скитанията си сред студените земи. Той бил роден човек и не можел да живее вечно, но бил опасен за Кореллада. Бил потомък на Белледен, Стопителя на Студовете. Тя го заловила, но отказала да му даде билето, което лекувало и успокоявало огъня на кръвта му. Отрязали косата му и силата му угаснала. Той умрял и в смъртта му го последвала Лед, една от дъщерите на Кореллада. Тогава могъщата стихия се заклела да отмъсти и да преследва всяко зрънце от разпръснатото съзнание на Белледен до последно. Всеки млад мъж с такива способности бил убиван. Знаеш ли, Треадрик е един от тях. Белледените просто се раждат без в семейството някога да е имало такъв. Белледен Рицар Хора.

Защо дойде?

– Изпитвах силна жажда. Виното трудно би я утолило, но... ти си тук... Абриката е сега при него. Значи топлината го мъчи. А билката?

– Няма я. Само Леонб имаше от нея. Досега Треадрик не е успял да намери. Но продължава да търси. Той знае, че няма да намери. Никога.

Той я сънуваше. Как го преследва и сече с огромното парче кристал въздуха след него. През отчаяния си бяг той усещаше как въпреки топлината замръзва. Как успяваше всеки път да предизвика едни и същи тръпки у него? Паника и слабост. Божественото създание сега не беше призрачно и неплътно, както когато се явяваше в битки и се въртеше край него. Сега тя беше цяла лед и вихър от снежинки и крещеше името му, носейки се над земята по-бързо, отколкото той можеше да тича. Той искаше да се сражава, но нямаше меч, нито стрела. Как можеше да се противопостави на този нейн меч от лед?

Обърна се. Накъде да бяга? Мястото беше заснежено и пред него се простираха само планински вериги. Беше му непознато. Самият той глезеше в сняг, дълбок до колене, а косата се стелеше след него. Той я обхвана с две ръце и се опита да я събере, когато Кореллада се извиси отгоре като исполин и го издърпа. Сграбчи със сила косата му и замахна...

... Треадрик скочи с вик. Стискаше гъст кичур в юмука си. Усети задушлива миризма, а Абриката тъкмо се измъкваше от шатрата.

– Абриката, къде...? – простена той объркан. Все още гореше.

– Нападение, Треадрик. Проникнали са през постовите. Бързай...

Той залитна нестабилно и се опита в движение да напъха стрелите в колчана. Разнесоха се писъци, пожарища обхванаха платнените домове на войниците. Чуваше се съскане и удар на метал о метал. Платнището се дигна като духнато от вятър. Беше Андроним. Желива вече тичаше към строя на Рицарите.

– Хайде, Треадрик. Започна се. Или сега или край няма да настъпи.

Небето беше необичайно притъмняло. Жегата се стелеше още поплътено, сякаш талазите се редуваха с пластове зимно студен въздух. Бяха се появили облаци, неочаквани в този следобед. Изви се буря. Писъците на ранените станаха по-пронизителни. Резки движения разсичаха прозрачността. Реката не се виждаше. Пръскаха капки вода и зеленикава пушеща течност. Треадрик се опита да се придвижи колкото се може близко към другите Рицари, но битката бе силно напреднала, сякаш се водеше от часове. Край лицето му се стрелкаха призрачни шумолящи силуети, а около тялото му сякаш се увиваха клони и втечнени статуи. Усети се скован. После долови режещия звук от оръжието на Андроним. Той го бранеше абсолютно безмълвен, с точността, с която винаги го

правеше.

Сега Треадрик не мислеше за него. Никога не го правеше. Беше засанал зад обърната полуразцепена каруца, с която преди превозваха провизии, които сега бяха разпилени и утъпкани. Знаеше, че другите са зад импровизираното укрепление, вдигнато в най-високата точка на лагера, от което се създаваше възможно най-идеалната видимост към околността. Съзнанието им беше цялостно насочено към една и съща цел. По-често използваша стрели с горящи върхове или намазани с отрова, но Треадрик нямаше време за това. Стрелите се запалваха предварително и се забиваха в земята пред стрелеца откъм перото, където имаше малка издължена остра част.

Косата му беше спусната и се развяваше от бурния вятър, който носеше отморяващ хлад за пламналото му тяло. Той работеше несъзнателно, с внимание насочено единствено към мишената, която сега се беше приближила на не повече от една ръка разстояние. Периферното му зрение бе замъглено, но той не се напрягаше, защото губеше центъра. Звънът в ушите му беше така натстойчив и оттекващ, че изличаваше следата в ума му още преди да се появи. Лявата му ръка бе стегната и силна без болките от предните наранявания. Дясната непрекъснато се пресягаше към колчана на гърба му и поставяше стрелите с бързина по-голяма от нормалните му способности.

Усети, че Андроним забавя движението си. Сякаш изпускаше някой елемент от развоя на събитията. Нещо в битката...

– Андроним, какво има? – попита без да се обръща и леко килна глава от насочената към главата му стрела, която рикошира в меча на Риагарда. – Андроним, отговори ми!

Не чу нищо, само леко ахване. После жегата беше подхваната от настоятелен ветровит сноп и донесе мъгливо росяща влага. Съскането се усили. Проблясъците от светкавици се изместиха от нереални фигури, присъстващи в битката. Размахваха жезли с топовидни кристални кубчета, от които идваше студ и сини, остри мънии. Две от тях се спуснаха към Треадрик. Войници и техни пажници панически се сражаваха с несрещани досега сили. Откъслечни шепотни магии се понесоха сред воюващите. Грачене и писъци изригнаха и облякоха в звук видения и демони, призовани то нечии магьоснически възможности. Сред армиите имаше магьосници.

Горяха пушливи и задушливи пламъци. Бяха като факлена светлина, хвърляна от поставката ѝ на стената. Като коридори от течения и вход към световите на Арката.

– Боже Рил Създателю, кой призова Проклетите в битката на смъртните! Да се превърнеш в пепелище от позорна плът и омраза дано!

Крясъкът долетя в ляво от Треадрик, но той не обърна внимание. Нямаше смисъл от пролятата кръв. Стрелите не раняваха нищо, което не беше реално присъстващо. Той изкрещя, надявайки се Хефроя да го чуе сред бурята от предмети и облаци, завихрени във въздуха.

– Спрете! За Бога, спрете или се целете само в хора! Не по демоните! Хефроя...!

Поредната стрела, която постави в тетивата, се изпрешна и падна на две крачки от него. Другата се пречупи на две, а мишените се стрелкаха хаотично и непостоянно. Само паникьосаните воини бяха замръзнали на едно място с оръжие, вдигнато в ръка и погледи, втречени в падащите от небето птици с рогове по крилата. И черни феични същества в колесници, които пускаха сърпове от луни...

Тетивата в ръцете на Треадрик омекна и изведнъж се скъса, изтъняла като косъм. Той изруга и я доскъса. Концентрацията на мишените прекъсна като кипене на чайник. Треадрик беше потен и скован. Косата му беше подгизнала от мекото шибане на парата. Приклезна зад дървената руина и намери там Андроним. Той лежеше на една страна и се опитваше да пречупи стърчащата от гърдите му стрела. Беше побелял от болка. Мечът му лежеше до него, потънал в отровно кипяща локва от киселина. Около тялото му имаше поточета, в които бълбукаше същата течност и гореше кожата му. Те извираха от нищото. Мечът блестеше в черно сияние.

Треадрик се опита да вдигне тежкото тяло на Риагарда, но в ръцете му вече нямаше сила. Хвана главата му и му се усмихна успокоително.

– Няма да те оставя така. Дръж се.

Заобиколи едната половина на каруцата и се увери, че дъските са здрави. После пак се наведе над мъжа и с усилие го надигна, полагайки тежестта му на рамото си. Намести го върху грапавата дървена повърхност, въпреки виковете му. Остави го да лежи кървящ, с пронизващата го стрела, но не можеше да му помогне с друго.

– Ще намеря другите и ще доведе Абриката.

Ръката на Андроним се опита да го стисне, но падна безпомощно.

– Доведи Желива. Чу ли...

Мечът на Андроним беше безполезен и Треадрик не го и погледна повече. Трябваше му друг. Заваля горещ дъжд. След него и игли. Той притичваше между мъртви и все още живи, и между все още сражавачи се, и между вкаменени тела, и между все повече призраци. Искаше да

види само хора, които се биеха със стоманените си мечове и които падаха в прахта на сушата, а не духове и демони, чеда на Арката, които плуваха в морета от лава и разяждаща вода. Той винаги беше смятал, че ще умре от копието на противник, който не може да борави с меч или с лък. Той бягаше от друга смърт и не вярваше, че ще я намери в тази битка, колкото и странна да беше тя. Вярваше обаче, че други няма да намерят спасение.

Смъдеше го навсякъде. Сигурно имаше рани, които не беше забелязал. Само се молеше да не го е одраскала отровна стрела. Беше убил двама Рицари Хора от вражеска страна и знаеше, че те използват силни и бавнодействащи отрови. Затича се. Не можеше да намери нито един меч сред труповите на убитите. Но трябваше да има! Той се спотаи зад пронизан кон, от чиито вени все още бликаше топла кръв. После край него се разнесе тих шепот и смях. Той се приведе напред и надникна от другата страна. Край ароматна кадилница, поставена на пъстър, тъкан от коси килим, бяха застанали в кръг самодивски видения и пиеха гореща кръв от извита купа от рогове. Те го погледаха и му се усмигнаха. После се присегнаха към тялото му и въпреки голямото разстояние, го стигнаха и го придърпаха. Той почти простена и успя да се откопчи. Побягна.

Все още валеше. Насред лагера се беше проснал досега несъществуващ път. По него тичаха и се надбягваха, дуелираха и скачаха всякакви същества. Треадрик се обърна назад и се озърна. Обърка се. Искаше да намери другите Рицари и Риагарди, но мястото, което до преди малко му се струваше близо, сега просто го нямаше. Сякаш земята се бе разтегнала на мили околоръст, оставяйки хълма самотен в пустинята от чернота и наслагани магически потоци, смесени при боравенето на всички от Арката, опитващи се да запратят реалността в милионите други възможности, странични на настоящето. После, като от мираж край неговото самотно тяло изникна другата част на стана, после се завъртя като във времевъртеж и на спиралки продължи да се люшка ту в едната посока, ту в другата. Видя, че каруцата, в която беше оставил Андроним е в далечината. Не се движеше и изглеждаше стабилна.

Той стъпи на пътя и тръгна. Пред погледа му се размиваха сюжети и легенди, в които, като на театрална сцена, играеха обитателите на световите. Млади демони и *деомни свилици* пируваха в пустинни, пясъчни замъци; други пътешественици гостуваха на дракони в Обителта на Дракозащитниците, които дракони имаха пърхащи крила и стъквени очи; в зала от замъка на Рай Зедарите се въртяха според незначайни сили

пирамиди, топки, елипси и кръгли статуи; две демонки отвличаха човешки любовник сред скалистите си покои в море от звездна смес; друг звездобройствен демон бъркаше малка експериментална вселена от същата смес, забъркана с лунни лъчи от пълнолудието на дяволския празник; в земята на привиденията, изтъкана от мостове и пресечки, имаше двубой на призрочни *молвиди* за тяхната годеница – душехранителница; на масичка от полирани кости лежеше скиптър на царица и яйце от царска птица; млад червенокос рицар се любеше с демонична котка; тунели от ледени кристали, тронна зала и знамена от скреж; трон от прозрачен лед, инкустиран със снежинки и стаи с трофеи от битки и врагове; владетелка с кристаличен меч се изправя и пристъпва...

Треадрик позна Кореллада в лицето ѝ. Изскочи от очертанятия на пътя, отмалял от уплаха. Ако тя добиеше реалност...

Тя доби мате – реалност и го последва с вледеняващо спокойствие. Той ѝ обърна гръб и се спусна надолу между опустелите шатри и навлезе в началото на селото. Пътят, който бяха преградили, беше самотен и сух, недокоснат от вода и пръски магически смеси. Мярнаха се няколко пусти къщи, а след още една крачка отново беше в лагера. Въртеше се в омагьосан кръг.

Той не можеше да намери оръжие. Тук нямаше никакви мечове. Обърна се към Кореллада. Тя го проклрнаше:

– Проклет да си, Белледен и да замръзне зимата, в която си се появил...! – Шепотът ѝ беше призрочен, като стържене на пясък по стъкло. Като кошмарите, в които му се явяваше.

Краката му шляпаха в потоци вода. Дрехите му бяха просмукани, тежки и премръзнали. Той не чувстваше студа. Само дрехите... Всичко беше кално и размито.

Той се подхлъзна. Не, по-точно кракът му се подкоси вледенен. Падна по очи и се задави. Започна да кашля. Видя я как се навежда над тялото му с бляскав кристаличен меч, като исполин на оживяла статуя. Посегна към разпиляната си коса, но тя вече я държеше в ръката си. Неговите пръсти стиснаха парченце, отчупено от роклята.

– Не... моля! – прошепна той.

Мечът прерязва гъстия сноп коса като розев стрък.

Докато я гледаше как се стопява, чу и ужасен, тътнещ грохот. Не, това май бяха камбаните на смъртта! Да...! Нали? Най-послед...? Край! Другата страна на болката, на непоносимата болка, която свиваше сетивата до първичните им усещания, беше утешата и покоя, които даряваше след страданието.

– Да...! Да...! Даааааааа...! – изкрещя Треадрик, а сълзите го задавиха.

– Треадрик! Махни се! Махни се, копеле такова! Махай се от пътя... Треадрик!!!!!!!!!!

Виковете на Андроним, пълзящ със сетни сили към него, не му донесоха нищо. Нищо по-бързо от това, което чакаше всеки миг. Мъчеше се с всички сили да задържи и малкото кал... пепел?... която се стичаше между пръстите му. Нещо ставаше с ръцете му...

Печеше слънце. Трептеше мараня. Пепел. Пушек, пръст във въздуха. Тропотът беше на празна каруца, която летеше с цялата сила на два обезумели коня право към лежащия в пръстта Треадрик.

Той нищо не усети, когато двете странични колелета минаха през краката му.

* * *

Ръката на Абриката я стисна силно. Беше студена, сякаш вече бе мъртва.

– Чуй... чуй ме! Желива, трябва да ти кажа нещо! Важно е!

– Не, недей. Нищо не е по-важно от това да се оправяш.

Лампата мигаше колебливо и пламъкът се клатеше упорито на вятъра. Желива стоеше неотлъчно до Абриката вече три часа. Момичето бе пронизано от отровна стрела, докато се притичваше на помощ на ранените. Стана пред очите на Желива, но бързата ѝ намеса, разбира се, вече не можеше да помогне. Лицето ѝ беше бледо, а очите имаха неестествено стъклен блясък. Трепереше от време на време и все по-често изпаднаше в унес, от който не можеше да излезе. Отново погледна към Желива.

– Така ми се искаше да разбереш и останалото! Ще се опитам да ти го кажа, но се страхувам, че няма да е достатъчно. Той... Треадрик... – Гласът ѝ стана по-дълбок, а лицето ѝ се разведри при спомена за него. – Твърде дълго беше с мен и това, мисля, го промени към пътя, който той сам трудно щеше да открие. Той не жалеше нищо от себе си и се раздаваше, доколкото му стигаха силите. С риск за живота си. В началото грижите ми и това, което се мъчех да му втъпя, противоречаха на всичко онова, на което го учеше Леонб. Той дойде малко след като ти замина и го пое. По едно време дори искаше да го отдели от мен. – Разказването сякаш я ободри и понамали страданието ѝ. – Както ми се доверяваше той (а Треадрик го правеше, защото се нуждаеше от жена до себе си), Леонб го съветваше да не се съобразява с никого и винаги да се

грижи предимно за себе си, защото такъв бил животът на война – самотен и инстинктивен. Ясно забелязвах, че това някак не се нрави на момчето, поне една малка част от него, защото виждаше, че аз се грижа за него и винаги сме заедно. Треадрик винаги се връщаше при мен. Сраженията бяха дълги и изтощителни и постепенно той се изучи под ръководството на Леонб. Взе да участва в боевете, но почти винаги с лъка си. Не използваше меча, както и да го ругаеше Леонб.

Той пръв разбра, че Треадрик не е Мечоносец, а роден Рицар Хора. Отношението му коренно се промени. Грубите му забележки и съвети секнаха. Колко пъти сме спорили за това как да му говори! – Абриката сбърчи чело. Желива стисна още по-силно ръката ѝ и ѝ се усмихна. – Така или иначе Леонб вече не беше същия. Промени подхода си. Говореше на Треадрик странни неща, поучаваше го с легенди и митологични разсъждения. Някакви особени философски идеи, които не съм очаквала от неговите уста, но те много допадаха на Треадрик. Доколкото разбирах, Леонб го отъждествяваше с някакъв древен герой, чиято съдба била да бъде вечно преследван от Кралицата на ледовете, Кореллада. Това обясняваше, според него, странното боледуване на Треадрик. Той му даваше една много рядка билка, Белолист, която единствена можеше да го успокоява.

Абриката рязко се закашля и застана. Обърна се на другата страна. Когато пак легна, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

– Стига с това. Няма смисъл. Каквото сме преживели, вече е свършило. Трябва да ти кажа важното. Аз умирам, Желива. Смятах, че той ще стане мой, вече истински мой, след като войната свърши. Мисля, че трябва да знаеш какво крепи Треадрик.

След известно време разбрахме, с помощта на Леонб струва ми се, че билката не винаги му действа. – Абриката за миг притихна, сякаш загуби съзнание, но после отвори рязко очи и погледна още по-твърдо Желива. – Той ме привърза към себе си със същата онази способност, с която приближава мишената. Или подобна. Женската връзка му дава сила. Аз мога да му помагам, когато съм до него или го докосвам по косата. Косата е животът за него, Желива. В нея е силата и дарбата му.

Тя притвори очи и на устните ѝ се изписа усмивка, която прониза Желива в сърцето и я накара да заплаче.

– Така ми се искаше да остана. Откакто го срещнах съм чакала всичко да свърши и да заживея с него. Не съм помисляла и за миг, че може да умра. Не съм се страхувала и за него. Но мислейки за това разбирам, че нещата не могат да свършат иначе – или той трябва да си

тръгне, или аз. Аз. Той трябва да остане.

Желива, аз обичам Треадрик и не се съмнявам, че и той ме обича. Обичам го много. Кажу ми го. Моля те...

Тя надигна леко платницето и влезе в топлата стая. Притвори вратата тихо и спусна завесата.

Постоя известно време отстрани, подпряна на стената и визираше се в огъня на камината. Повечето от зле ранените бяха настанени в малкото стаи на странноприемницата в селото. Хората се оказаха радушни и приеха без притеснение войниците, пострадали в дългата битка. Вече беше нощ, а от лагера им не беше останало почти нищо.

Двама Ригарди бяха ранени, но не сериозно. Този път нямаше жертви от Рицарите. Здравите и оцелелите бяха твърде уплашени, за да се радват на победата. Почти всички останаха в стана и се заеха с възстановяването му.

Нощта остана ясна, както предвещаваха да бъде след безоблачния, горещ ден. Желива беше станала свидетел на метаморфозите в строя на противниците. Сякаш всички те никога не са били хора, а само преобразени демони от Арката. Изкривяването на пространството беше само малка част от магиите, които се носеха около хълма през цялото време. После, когато всичко внезапно се разсея видя, че имаше пет пълни луни. Желива се озова върху тялото на мъртвец, с меч си в ръце, чийто връх опираше в гърлото на Лодецим. Цялата околност бе покрита с трупове на хора и от двете страни, коне с прерязани жили, мечове. Много мечове. Имаше изчезнали воители, ала не намериха нито един.

Тя сведе поглед към лежащия на пода. Той не даде знак с нищо, че я е усетил да влиза. Очите му бяха неподвижно вперени в тавана и не мигаха. Дишаше абсолютно равномерно, като че спеше.

Желива коленичи до Треадрик. Наведе се и впи жаден поглед в очите му. Те бяха потъмнели силно, също както косата му, и бяха загубили цвета си. Тя докосна челото и го целуна по бузата. Изгаряше в силна треска. Беше потен. Легна до него.

Двата му крака бяха счупени. Бяха го оставили в странноприемницата в топла стая. Лежеше направо на голия, твърд под; само наметалото го делеше от студения камък.

Тя разсеяно въртеше между пръстите си кичур от зверски отрязаната му коса, която сега бе дълга малко над лакътя му и вече не беше виолетова. Студенееше и не искреше с предишния жив блясък.

Топлината в стаята я успокои. Тя се притисна по-плътено да тялото му и привлече лицето му към устните си. Искеше да отиде при

Андроним, но знаеше, че сега тук е по-необходима.

Не скъпеше ласките си за него. Чувстваше странно успокоение от факта, че той умираше бавно, но още дишаше. Тя искаше да му помогне. Изпълни я плътна топлина, която идваше от неподвижното му тяло. Желива продължаваше да го гали и постепенно разбра, че Треадрик започна да излиза от вцепенението, тялото му се отпусна, дишането се учести, а сърцето му запулсира по-силно. Той допря буза до челото ѝ и прошепна:

– Желива! Не си отивай, Желива!

Двамата вплетоха пръсти и той потръпна. Дълго време тя мълчеше и слушаше пукането на въглените и тихото стенание на ранения Рицар. Той почти не реагираше на докосването ѝ, само леко напрежение стягаше мускулите му от време на време. Когато продума, гласът му беше пресипнал и много тих:

– Моля, вода...

Пи бавно, на малки глътки. Беше объркан. Сякаш вече не можеше да познае Желива, защото се дръпна инстинктивно от обятията ѝ и се опита да стане. Тя го задържа неподвижен, доколкото беше по силите ѝ.

– Какво сте направили с мене? Андроним, чуваш ли ме? Андроним!!! Отзови се, моля те! Помогни ми! Ти трябва да ме пазиш! Къде е...?

Той втренчи поглед в тавана, после затвори очи и утихна. Желива го разтърси здраво и се опита да го накара да отговори на думите ѝ:

– Недей да ми се изплъзваш пак, Треадрик! Стига! Чуваш ли какво ти казах? Треадрик...!

Той ослепа. Вече не можеше да вижда нито сенки, нито дори силна светлина. Изгуби и мишената.

През прозореца светеха луни и бледия хоризонт на приближаващия изгрев. Звездите бяха ярки и мигаха със сетен блясък преди да избледнеят и угаснат.

Лицето на умиращия бе още по-бледо. Очите му бяха разводнени и толкова тъжно красиви с прозрачните тъмновиолетови кръгове, които ги обграждаха. Клепачите му прозираха като крила на пеперуда, нежни и влажни от треската. Леко потрепваха при шума от стъпките ѝ, когато тя го обикаляше и поставяше студени кърпи на ръцете и челото му.

Тя отново седна и скръсти крака. Хвана брадичката му и пак се взря в лицето, така променено само за девет години. Да, тя гледаше на тях като на дълъг път и дълг, който трябваше да изпълни, като напразно и с нищо не запомнящо се време, губено в търсене на нова душа и начало.

Сега Желива се питаше единственото, което я караше да тъгува по миналото – защо не го взе тогава със себе си? Защо тогава го отхвърли и кой сега ѝ даваше право да го държи в сетния му час? Къде беше всичко, което бе направила за него и нима можеше да се побере и в шепата на здравата му, корава ръка?

– Как е възможно? Къде е? Къде са всички? Не я усещам вече! Господи, не я усещам!!! Няма я дарбата ми!

Треадрик посягаше към косата си, но Желива я беше сплела в плитка.

– А защо не идва Абриката? Желива, кажи ѝ да дойде! Кажи ѝ, защото и нея не виждам вече. Къде е отишла, защо ме остави? Защо не направи нещо за болката? Защо я няма?

Тя му каза, че Абриката е мъртва и му предаде думите ѝ. Той изкрещя и обърна глава. Зашепна думи на същия онзи неразбираем език и не отвърна на молбите на Желива. Тя сведе очи и се почувства смазана. От жестокостта на посланието ѝ, от силното му страдание, от своето, граничещо с безразличие отчаяние. Стана и излезе от стаята. Това бе всичко, което можеше да направи.

Тя поседя при Андроним, докато той се събуди. Под очите му имаше същите дълбоки, болни кръгове, които бележеха иначе спокойното му лице. Тя милваше меките му коси, полепнали по челото и тихо целуна ухото му. Слънцето едва изгряваше. Тежката нощ се стапяше, а с нея и отморителния хлад.

Желива разгледа внимателно превързаните му крайници, прогорени от незнайна, отровна течност. Под грапавата, сива покривка тялото му беше голо и затоплено от раните. Тя плъзна ръка по бедрата му.

Андроним отвори очи. Изправи се трудно. Болката го подкоси, но той вложи цялата си останала сила и коленичи в краката ѝ. Тя зарови пръсти в косата му и вдигна главата към очите си. Погледите им се срещнаха.

Той се усмихна.

– Здравей, моя Желива. Тъжна си.

Желива поклати глава и се замисли над думите му. Вече ѝ се струваше, че не може да се бори с тези всепроникващи очи, очите на двама мъже, които бяха достатъчно могъщи и жестоки, за да защитават една жена.

– Абриката е мъртва.

Първо Андроним пое остро дъх, но това само усили болката му. Тялото не можеше да се бори с душевните сражения, както тя отдавна бе

разбрала. Умът и сърцето бяха така свързани, че връзката им се оплиташе в хилядите метафизични и физични елементи на възел, чието разплетане можеше да доведе до непоносима по силата и дълбочината си агония. Андроним я прегърна по-здраво и това ѝ донесе утеха.

– Исках да те питам нещо – каза тя внимателно.

– Мислех си, че това няма да се случи. Та тя почти не бе подложена на риск. Не и на такъв, на какъвто се подлагаме ние с Треадрик... – Очите му се разшириха в учудване. – А той?

– Сега, когато тя е мъртва, той е напълно безпомощен. Страхувам се, че ще умре. Викаше те. Но... – Желива наклони глава и се доближи до него. Прокара длан по лицето му и се възхити на хубостта и младостта, която излъчваше. Постави двете си ръце на устните му. Прониза я усещането за горещия му дъх. – Преди да издъхне, Абриката ми каза за връзката си с него.

Още докато започваше, тя долови вцепенението и пълното застиване на погледа, дишането и хватката му. Той се присви и настръхна. Беше потресен. Изскубна се от нея така внезапно, че тя подскочи.

– Не – каза Андроним с изненадващо тих и празен глас. – Това не трябва да правиш. Няма да го направиш. Не и ти, Желива!!! – Той я раздруса и се строполи от слабост. – Няма да ти позволя! Чу ли?! – По превръзката около гърдите му изби червено петно.

Желива го отблъсна силно от себе си и се отдаде на яростната вълна, която заля възприятията ѝ. Тя бе престанала да търси онова в него, което винаги я караше да се гневи...

– Не съм дошла тук да искам позволенията ти, а защото имам нужда от мечата ти. Ти нямаш власт над мен! Нямам, Андроним! – Младият мъж млъкна обиден. Гледаше я безмълвен. Тя не можа да спре. – Никога не съм приемала чуждо властво над живота, желанията и избора си! Никога! Не съм позволявала на мъж да решава вместо мен постъпките и съдбата ми. Ти не си с нищо по-различан от другите! Ти няма да имаш нищо мое, докато аз не ти го дам! Няма да имаш и мен самата! Аз ще реша как да спася Треадрик и щом това е единствения начин, значи ще поема отговорността! Само аз му останах! Не разбираш даже, че ако аз не го бях оставила тогава, той никога нямаше да ви познава и да преживее онова, което е преживял. Всичко е по моя вина! По моя! По моя! По моя! По моя!

Желива плачеше и крещеше. Остана без глас, а думите ѝ ехтяха и рикошираха из цялата стая, за да се стоварят върху сгърчения на пода Риагард.

...То всъщност бе способността му да изважда найаве всяка нейна мисъл и следващ ход с инстинктивното си усещане за противника. За него тя беше само противник в битка, която трябваше да бъде само негова и на Треадрик. Но Треадрик бе прозрял изхода, а Андроним не можеше да намери в себе си и капка примирение, така както го направи Абриката.

Той с мъка се надигна, треперещ, с прекършена воля.

– Къде е мечът, Андроним? Дай ми го!

Той допълзя до завивките и го извади изпод наметалото, на което лежеше.

С ловкост, на която тя не мислеше, че той е способен в момента, Риагарда се изправи и се стовари върху нейното тяло с меч, докосващ пулсиращата артерия на врата ѝ. Гласът му бе добил предишната си гладкост и увереност. Отново започна да укрепва волята му, каквато бе преди. Но вече пропукана, с липсващ камък, който тя стискаше здраво в ръката си.

– Този път аз ще спечеля. И няма да трепна, когато прекърша хубавото ти вратле, казах ти го. Не можеш да се справиш с моята жестокост. Няма да имам милост. Ти си само жена.

Тя стисна ръката, която държеше острието и го накара да натисне по-силно. Да усети болката.

– Защото искам... – Колебанието му беше тъй кратко. – ...Треадрик да умре. Да умре от ръката ми. – Самопризнанието му бе отчаяно и категорично. С тези думи той признаваше и всичко, което изпитваше към нея. Защото вече не искаше да я дели дори и с Треадрик.

Гледаше я с очакване и някаква мека светлина озари очите му. Тя се отпусна като кукла, чиито конци бяха прерязани от впития в плътта ѝ меч.

Яростта на Желива угасна като залят с вода пламък. Взе без усилие оръжието и помогна на Андроним да се изправи. Очите му вече не гледаха в нея. Тя извади меча си и го постави в пръстта с ръкохватка, забита здраво в земята. Леко замахна с меча – Дулеверб и премери внимателно върха, който трябваше да разсече.

Тя вдигна две ръце и спусна тежкото острие. Бликнаха искри.

ГЛАВА III

Върна се в хана и с надежда разбра, че той спи. Не се събуди дълго. На третия ден косата му започна да се оцветява. Боледуваше тежко, но вече това нямаше значение, защото Желива остана до него.

Тя прости на Андроним. За нея той беше много. Разбираше го, а той бе тъжен и всеотдаен, без да го знае. Прости му и внезапната омраза към Треадрик. Андроним трябваше да превъзмогне болката сам, преди да я потърси. Но знаеше, че любовното чувство, което изпитва към нея не можеше да бъде изпитано от друг.

Желива прости на себе си. Вече никога нямаше да е Ригард. Това беше краят на дългото ѝ пътуване към себе си, в което среща Андроним и Треадрик.

Беше късно. Тя легна до неподвижния Треадрик и подложи ръката му под главата си. Когато влезе в съня, ѝ се присъни чуден свят. Беше зима, жестока и вечна по склоновете на Радензам, с безкрайни, бляскави снежни преспи, а сред тях...

– Желива, сънувах нещо. – Сутринните лъчи проникваха в очите на младия Рицар и го караха да примигва в бялата, топла светлина. – Беше странно, но бе послание, в което не бях само аз. Беше зима, жестока и вечна по склоновете на Радензам, с безкрайни, бляскави снежни преспи, а сред тях ние тримата крачехме без страх от вихреците се господари на студа, бесните елементали, които сковават с неживия си дъх земите и планините. Беше странна смесица от ден и нощ, в която се преплитаха светли и обсипани със звезди воали. Отивахме на битка, но не такава, в която аз убивах по поръчка и в която Андроним играеше със Смъртта като със стар спомен, който не си отива. Той сега не беше извадил меча си. Вървахме дълго, без да изпитаме ужасяващата мощ на студа. Аз не го позволих. Това влудяваше елементалите, които като вихри от хаос и гняв се увиваха около мене и се мъчеха да ме вледенят с вериги от замръзнали топчета. После стигнахме до дълго, пусто поле, плътно завито със снежен плащ. Там ни обгради гора от ледени кули, безкрайна и извисяваща се все по-нависоко...

...Появи се царкиня Кореллада, впрегнала в колесницата си духовете на въздуха, придружена от дъщерите си и... о, моя бедна Лед!... чийто призрак, окован в леден къс, бе задържан от владетелката преди хиляди векове. Дъщерите на Зимата бяха неми свидетели на

приближаващата смърт, а Андроним и ти бяхте моята силна и непобедима надежда...

...Тя извади кристаличния си меч, а смехът ѝ ме прониза, защото стискаше и отрязаната ми отдавна коса. Сега тя беше отново дълга и виолетова, и вече нищо не можеше да спре двубоя ни...

...Бихме се дълго, цели две зими. Аз разбрах, че тя няма да ме остави жив, а и имаше цялото време, което съществуваше, за да ме унищожи...

...Тогава аз насочих острието към себе си и видях ликуване в очите ѝ. Тя беше победила, но аз забих острието в ръката си...

...Кръвта ми бликна и опръска бялата ѝ премяна, мечът ѝ изсъска и се превърна в мъничка капка вода. Тя изпищя и настана хаотично действие, когато тя започна да се топи, а освободените дъщери и деца на въздуха се залутаха и заскитаха в небесата, обикаляйки Лирика с бързината на Пегас...

...Аз останах на снега кървящ и гледах как Кореллада изчезва, а луните необезпокоявани изгряха и осветиха парчето кристал, останало от короната и пръстенът, паднал от ръката ѝ...

...Тогава ти се спусна към мен и падна в обятията ми, а Андроним заби меча си в краката ми и сведе глава в почит...

4.01.2000 год.

КРАЙ

© 2000 Мина Спиридонова

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/619>]